

5-MINUTTERS INNLEGG I DUELL MED WILLOCH I TRONDHEIM

På under 20 år er Norge blitt en oljenasjon. I tiårene framover vil oljen spille en sentral rolle i vår økonomi. Styringen av oljen er styringen av vår framtid.

Arbeiderpartiet har formet norsk oljepolitikk. Den har vakt internasjonal oppsikt - andre land kommer hit for å lære.

Vi har kunnet glede oss over bred nasjonal enighet om mange viktige sider ved denne politikken - og det er en

2.

styrke utad. Men nå har Høyre gått til angrep på grunnleggende deler av denne politikken. To hovedpillarer i vår politikk er:

- 1. Sterk statlig styring og deltagelse
- 2. Moderat utvinningstempo

De borgerlige angrep og uklarheter gjelder begge disse to. Vi har satset på Statoil som et nødvendig instrument for å sikre fellesskapets interesser.

Vi har satt 90 millioner tonn som et passende langsiktig produksjonsmål for olje og gass. Går vi lenger, kan vår økonomi bli svært oljeavhengig og omstillingene gi for

... og vil få en velstandsimpuls de aller fleste nordmenn kunne nytte godt av.

De borgerlige spriker. Høyre sier 90 millioner, Kristelig Folkeparti 70, mens Senterpartiet og Venstre har antydnet 50. Dette betyr dramatiske forskjeller i offentlige inntekter og aktivitetsnivå i oljesektoren. Vi vet ikke hva borgerlig politikk her skal bli - her som ellers skal det forhandles etter valget. Det er uansvarlig å innby det norske folk til gjettelek om vår felles framtid.

4.

Uklarheten er like stor om organisasjonsmønsteret. Høyre vil redusere Statoils rolle og slippe private selskaper til i større grad. Senterpartiets formann har trukket fram oljepolitikken som et felt med store forskjeller mellom Senterpartiet og Høyre.

Her brukes underlige argumenter. Det sies at Stortinget har for liten styring med Statoil. Vi er i Arbeiderpartiet åpne for å drøfte hvordan praktiseringen av Stortingets kontroll kan bedres. Men når man sier å ville styrke Stortingets rolle, kan da svaret umulig være å gi private selskaper større rolle. De er jo ikke ansvarlige overfor Stortinget i det hele tatt!

Statfjordfeltet alene er anslått til 30 milliarder. Vi ser ingen grunn til at slike verdier skal gis bort til private. Så sier man at statsinntektene skal opprettholdes selv om den private andelen øker. Først skal milliardverdier ut av felleskassen og så skal etterpå like mye være igjen. Dette er forsøk på tryllekunst og kan ikke tas alvorlig.

Det sies at Statoil er for stort. Her gjelder det å velge riktig målestokk. Statoil skal operere i oljevirkksomheten og der er det et beskjedent selskap. Esso har en årsumsetning på 80 ganger Statoils størrelse. Skal vi styre, må vi ha effektive redskaper. Skal den nasjonale

6.

styringen bli reell, må vi ha innsikt i alle ledd av virksomheten - ellers vil de internasjonale selskapene lett kunne kjøre oss rundt.

En viktig grunn til at vi vil ha sterk styring og visshet om tempoet, er at vi ønsker distriktspolitiske virkninger av oljen. Den linje Arbeiderpartiet har lagt opp til, vil i 90-årene trekke Midt- og Nord-Norge sterkere inn i bildet. Samtidig må vi i større grad rette søkelyset mot innlandsfylkenes situasjon. Usikkerhet og vingling i oljepolitikken vil selvsagt først ramme de områder som enda ikke er kommet med.

oljepolitikken - derfor skal vi ofte kontrollere kursen. Men det er viktig at de grunnleggende linjer ligger fast.

Det har vært en styrke at vi har hatt bred enighet. Når de borgerlige partier nå står i tvil om kursen, kan det få meget alvorlige følger. Det kan åpne for press fra andre land dersom vi svekker stabiliteten i norsk oljepolitikk. Land som mangler energi kan mene vi bør øke vår utvinning utover det vi mener vår økonomi og vårt samfunn kan tåle. Skaper vi rot og forvirring gjennom svekking av våre styringsredskaper, kan vi stille oss mer åpne for press.

8.

Arbeiderpartiet ønsker ikke at norsk oljepolitikk skal komme i drift. Vi vil føre videre den politikk som gjør at oljen kommer hele det norske folk til gode.